

Híradók a Borvárosban

Szeptember hónapban a Híradó tagozat látogatást tett a Budafoki pince labirintusban. Tervünknek megfelelően a borváros látogatás főszervezője Gregorné Ica klubtársunk vezetésével a Kosztolányi térről indultunk autóbusszal a budafoki Borvárosba. Tulajdonképpen az egész budafoki kerület egy nagy borváros. (120km hosszú pincelabirintus, ami szinte egyedül álló a világon).

Mi a nemrég átadott Záborszky pincészetbe látogatunk, ahol Sárközi Tamás pincemester fogadott és kalauzolt bennünket a földalatti város csodálatos világában. Névadója Záborszky Nándor (1883-1952) Budafok háború előtti polgármestere volt két mandátum ideig, 1926-1939 között.

A Borvárost a budafoki pincerendszer skanzenszerű földalatti borutcáján keresztül ismerhettük meg. A borászathoz kapcsolódó kézműves iparágakat az itt berendezett Mesterségek Múzeumának kiállítása mutatja be, a felújított pestiskápolnát, a barlanglakást és a történelmi hordósort, ami a pincerendszer múltjába enged lenyűgöző betekintést.

Hazánkban egyedülálló, de még Európában is ritkaságnak számít a Záborszky pincészetben a Borváros legérdekesebb része a Borutca, ahol valami olyasmi valósult meg, amely eddig sohasem létezett. Tíz utca, tíz vidék olvad itt össze egyetlen utcába, hogy a lehető legátfogóbban mesélhessen a magyar borkultúra kialakulásáról. Valóban úgy éreztük, mintha egy sosem volt utcában barangolnánk a történelmet idéző házak között. Az utca oldalán skanzenszerűen elhelyezett présházhomlokzatok Magyarország tíz borvidékének jellegzetes építkezési hagyományait jelenítik meg. Így fér el egyetlen utcában Badacsony, Balatonboglár, Eger, Etyek-Buda, Mecsek-alja, Somló, Sopron, Szekszárd, Tokaj-Hegyalja és Villány. A Borutca végén láthattuk még a budafoki szőlőhegyi kápolna hű mását, amely méltó emléket állít a korabeli építkezési és hitszokásokról.

A földalatti város egyik ágában panoptikum jellegű kiállításán láthattuk a borkultúrához tartozó mesterségeket. Látható itt többek között kádár, hajóács, fafaragó, és favágókat bemutató viasz szobrok. Ezen kívül megcsodálhattuk a muzeális hordósort és a művészien faragott hordófeleket is. Rögtön a lejárattal szemben látható a pince legrégebbi, 1934-ben faragott díszhordója a „Judit” hordó, és a nem sokkal később készült két testvérhordója, a „Mária” és „Ilona” hordók. A hordósor további művészi faragással díszített hordói a II. Világháborút követően készültek a Budafok, a Pécs és Eger címerét ábrázolják. A Pince legkülönlegesebb hordója egy tojásformájú, kisméretű, úgynevezett transzporthordó, melynek előállításához a kádár szakma legkülönlegesebb fogásainak ismerete szükséges, így nem véletlen tehát, hogy a kádárok mestervizsga feladata volt.

A hagyományos hordós tárolás mellett a nagy mennyiségű bor elhelyezésére a pincében 57 csempézett, úgynevezett cementhordó került kialakításra, melyek összesített űrtartalma 6 384 270l. Ezek ma már nincsenek használatban, azonban a borászati technológiák bemutatásának részeként megtekinthetőek.

A tárlatvezetőnk a pincesor végén egy nagyon érdekes és ritka domborművet mutatott, amely nem tartozik szorosan a borkultúra ismertetéséhez. A hiszek egy vers (ami később ima lett) szerzőjének faragott domborművét, neve kevésbé ismert Papp-Váryné Sziklay Szeréna. Ma már csak az idősebb korosztály emlékszik a 125-éve született versre, amely a Trianonban megcsönkített ország lakóiban tartotta a lelket. „Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában, hiszek egy isteni örök igazságban, hiszek Magyarország feltámadásában.”

A Borváros látogatásunk még ezzel nem ért véget, befejezéseképpen az pincemester mindenkit meghívott egy pohár igazi minőségi soproni kékfrankosra, amivel koccintottunk arra, hogy élményben, látványban és ismeretekben gazdagabbak lettünk a nap folyamán.

Hazafelé megköszöntük a szervezőnknek a munkáját, amivel lehetővé tette számunkra, hogy a borkultúra tudományában tapasztaltabbak lehetünk.

*Soós Tamás nyá. alezredes
Híradó tagozat*